

tione egeret & distinctione, nisi per nostros Hispanos id factum esset: Ideo ne alienis laboribus membranas adimpleam, resolutiue & remissiue in hoc articulo me habebō, & ideo animaduertendum est, duos præcipuos casus in proposito considerari posse.

1 Primus si renuntians decedat viuo patre vel matre, cuius hereditati renuntiauit cum iuramento, quia tunc eius filij, vel nepotes poterunt & debent ad successiōem auorum & proauorum admitti non obstante renuntiatione prædicta jurata, quæ tantum effectum sortiri intelligebatur, si ad renuntiantem hereditas delata fuisset, quæ cum non fuisset sibi delata, reperitur alia persona, cui principaliter sit præiudicium in dicta renuntiatione, hoc est, filius, vel filij renuntiantis, quibus defertur nunc hereditas: Vnde in ipsorum præiudicium valere non debet dicta renuntiatione, per nostrum tex. in his verbis supra relatis, quæ nunc declaramus, & ita hæc est communis opinio, vt plures allegans testatur Couar. hic in 2. part. §. 2. n. 4. & §. 3. n. 6. & Roder. Suar. in repetit. l. quoniam in prioribus, 4. limit. leg. Reg. n. 5. C. de inoffic. testam. & Ant. Gom. in l. 2. Taur. nu. 10. hanc testatur communem plures allegans Rol. à Valle conf. 11. n. 1. & seqq. præcipue n. 4. lib. 1.

3 Vbi §. n. 7. ampliat, etiam si filia recepisset dotem, & cum ea vocaret se contentam, & dicit hanc opinionem esse communem & tenendam in practica in iudicando & consulendo, dum tamen nepotes conferrant dictam dotem receptam per matrem. Licet plures alij Dd. teneant contra supradictam communem ampliationem, quam ibi assignat, quos ibi ipse nu. 3. refert, eandem etiam ampliat. Huius primi casus sequitur & testatur communem plures referens Tellus Fernand. vbi supra, n. 61. licet Ant. Gom. vbi supra, teneat & fundet latissime contra hunc primum casum, imo quod hoc casu noceat etiam renuntiatione filij renuntiantis, & dicat hanc secundam opinionem esse communem, allegans plures, qui eam sequuntur, & quod ipse eam teneret in iudicando & consulendo. Sed meo iudicio verior & communior est prima opinio supradicta per nostrum text. & per cetera fundamenta adducta per Dd. vbi supra, quam limitant aliquibus modis Roder. Suar. & Ant. Gom. vbi supra, licet non veris, videndi sunt omnino, eandem etiam dicunt communem Tellus Fernand. in d. l. 6. Taur. n. 61. & Baeca in tract. quem fecit de non melior. rat. dot. filiab. cap. 7. n. 11. fol. 74. & nouissime D. Molin. d. lib. 1. Hispan. primogen. cap. 3. n. 47.

4 Secundus si casus principalis est, quando filius, vel filia renuntians cum iuramento decedit post mortem patris vel matris cuius hereditati renuntiauit, itaque ei superuixit: quo casu nostra gl. procedit & est vera & communiter approbata, vt testantur Dd. omnes Hispani, vbi supra, & Rol. à Valle d. conf. 11. num. 8. & seqq. & idem Roder. Suar. in dist. l. quoniam in prioribus, in 10. ampliat. num. 62. latius in d. 4. limit. nu. 9. & 10.

Hic §. secundus casus limitatur per Dd. quando non essent alij descendentes, qui succedant ei, cuius hereditati renuntiatum est cum iuramento, quorum fauore emissa præsumitur enuntiatio, quia tunc, etiam si adsint collaterales & alij consanguinei, non obstante renuntiatione prædicta, etiam si renuntians superuixerit ei, cuius hereditati renuntiauit, non excluduntur eius filij vel nepotes, sed admittuntur ad hereditatem aui vel proau, vt tradunt Ant. Gom. & Roder. Suar. vbi supra, 10. ampliat. n. 62. & in d. l. 4. limit. n. 9. & 10. qui id bene probant, & Dd. id tenentes allegant, & latissime etiam idem sequitur Rol. à Valle d. conf. 11. n. 12. & seqq. vbi sublimitat plures allegans, quando filia renuntians aliquid recepit pro dote & parte sua, quia tunc nepos excluditur non vi renuntiationis, sed successiōis, & hoc quando filia aliquid accepit pro satisfactione suæ partis, secus si accepit, vt nullo modo succederet & repudiaret.

Ampliat §. hic secundus casus à fortiori in filijs postea natis, quia si renuntiatio prædicta jurata, de qua in hoc text. nocet filijs renuntiantis & ceteris similibus personis, quando renuntians superuixit, ei cuius hereditati renuntiauit, vt supradictum & conclusum est cum communi opinione, multo melius non inuadit dicitur dicta renuntiatio in hoc casu, natiuitate filiorum post dictam renuntiationem: quia facilius quid impeditur à principio, quam ex post facto tollitur, vt sunt iura vulgaria, & in expresso hanc opinionem tenet plures Dd. allegans Couar. in presenti, in 3. part. §. 3. nu. 8. ad quem est aduertendum, dum allegat Tiraq. in l. si unquam, verb. donatione largitiu. n. 151. quod in meo libro est nu. 180. & seqq. & ultra eum latissime idem tenet Ripa in repe. d. l. si unquam, in 11. quest. nu. 21. & 22. licet idem Couar. contrarium, & non bene meo iudicio existimauerit in cap. Reynaldus, §. 2. nu. 4. de testam. Et cum his omnibus remanet bene expedita materia huius cap. quomodo pactum, saltem resolutiue sunt examinatae præcipue quæstiones huius capituli, quia sicut in principio huius repetitionis diximus, hæc fuit nostra intentio, non vero totam ipsius text. materiam perlegere, cum id perfectissime fecerit Couar. sed supradicta tantum libuit tractare & examinare, licet nonnulla eorum etiam tractauerit Couar. tum, quia noster casus propositus id exigebat, scilicet, in quo iuramentum confirmat actum alias inualidum, & iure ciuili reprobatur, & materia quotidiana etiam poscebat, tum etiam, quia post Couar. alij etiam scripserunt, & breuius nos diximus. Ceteros vero casus, in quibus iuramentum confirmat actum alias inualidum roburque præstat ei, prosequemur late alijs commentarijs edendis volente Deo. Interim habetis duos potissimos casus, primum in dist. authent. sacramenta puberum, C. si aduersus vendit. quam supra repetimus, secundum in hoc presenti cap. quamuis pactum, de pact. in 6. in quo etiam breuem repetitionem constituimus.

Laus Deo Optimo Maximo.

DN

D. IOANNIS
GUTIERREZ IVRISCONSULTI
HISPANI PRÆCLARISSIMI, CANONICI
DOCTORALIS ALMÆ ECCLESIAE
CIVITATENSIS.

Allegationes siue Consilia & Informationes Juris:

Allegatio I.

Hæc allegatio est in fauorem Bartholomæi de Frias, qui fecit contentum de pretio officij Rectoriæ huius ciuitatis Placentiæ testamentariæ patris sui defuncti, qui in suo testamento iussit prædicto filio suo dari hoc officium, soluendo pro eo certam quantitatem, vel dando contentum ad voluntatem suorum testamentariorum infra sex menses ad soluenda debita sua, prout latius continetur in clausula testamenti dicti patris infra posita. Qui quidem Bartholomæus soluit & dedit contentum dicti pretii ad voluntatem matris suæ testamentariæ in solidum sui mariti, & postea conuētus fuit dictus Bartholomæus ab hæredibus patris dicentibus, dictum Bartholomæum non soluisse realiter dictum pretium, neque soluta fuisse debita dicti defuncti, & petebat dictum Bartholomæum condemnandum ad renunciandum dictum officium (quod sibi datum fuit ex eo, quod prædictum contentum dedit) vt venderetur & pretio ipsius soluerentur debita defuncti.

S V M M A R I A.

- 1 Clausula testamenti Didaci de Frias.
- 2 Emens à testamento habent mandatum à testatore ad vendendum, an sit securus, licet pretium, quod dedit, non conuertatur in debita & legata defuncti, sed in rem propriam exsequutoris vendentis, & an ipse exsequutor teneatur.
- 3 Exsequutoris testamenti venditio quando tractare possit, & quando non?
- 4 Emptor pignoris dati cum facultate vendendi, an sit securus, venditione facta dolo creditoris vendentis?
- 5 Exsequutoris venditio non bona fide facta an sit retrahenda?
- 6 Emptor rerum minoris, qui soluit pretium tutori vel curatori minoris, an sit securus in emptione sua, si pretium non soluat creditor minoris? & numeris sequentibus.
- 7 Emptoris non spectat ad sollicitudinem, in casu authent.

hoc jus porrectum, C. de sacrosanct. Eccles. quod pretium soluat creditoribus Ecclesie.

9 Emens à debitore rem obligatam cum consensu creditore, licet debitor pretium non soluat creditori, est securus.

10 L. 62. tit. 18. part. 3.

11 Mutuus non debet esse sollicitus, in quam causam conuertatur pecunia mutuata, sed quod causa afferatur per procuratorem recipientem.

12 Emens ab herede, vt sit securus, quid debeat facere & procurare.

13 L. 60. tit. 18. part. 3. bene intellecta.

14 Testamentarius de iure non potest habere fidem de pretio.

15 Limitatur, quando testator voluit contrarium.

16 Unumquodque verbum, etiam minimum, non debet esse sine virtute aliquid operandi.

17 Verbum, voluerit, simpliciter & de per se prolatum, denotat liberam & absolutam voluntatem.

18 Verbi huius, voluerit, natura est, vt possit quis facere voluntatem suam, etiam inique.

19 Verba hæc, facias ad voluntatem tuam, referuntur ad absolutam voluntatem, non vero ad arbitrium boni viri.

20 Commissarius cui fuit concessa facultas contrahendi per verba significantia liberam voluntatem, omnia potest facere duobus exceptis.

21 Testamentarius vnus ex pluribus in solidum constitutus, potest ipse solus, quia acceptauit, omnia sibi commissa facere.

22 Vbiunque tractatur de damno euitando, omne verbum, etiam quod inducit liberam voluntatem, debet reduci ad arbitrium boni viri.

23 Offensus cuius arbitrio submisit se offendens, si excedat modum, reducit eius arbitrium ad arbitrium boni viri.

24 Arbitri, licet in compromisso dictum sit, quod possint facere ad libitum voluntatis suæ, & tollere de iure vnus partis, & dare alteri, si immoderate iudicent, eorum arbitrium reducit ad arbitrium boni viri, & que sit ratio?

25 Desiderium & voluntas testatoris, vt filius suus maior habeat officium Rectoriæ, demonstratur ex clausula testamenti.

26 Inferior non potest alteri tollere indultum & concessionem super Principem factam.

27 Papa si prouidit alicui de beneficio, quamuis prouisio sit nulla ex aliquo defectu, tamen illud beneficium remanet.

